

„Co máte v tom pytli?“ uhodil na něj pan Buřtík přímo.

„Štěňata. Narodilo se jich moc a nikdo je nechce. Jdu je utopit,“ řekl člověk.

„Lžete!“ rozlítil se pan Špejlička. „Že je nikdo nechce? My například je chceme.

Vidíte, pane Buřtíku?“

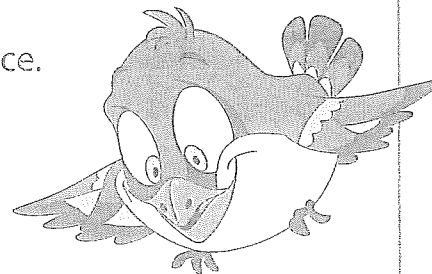
A měli tři psíky. Sotva ušli pár kroků, div nezakopli o vrabce.

„Řekl bych, že je nemocný,“ hádal pan Buřtík.

Pan Špejlička vzal vrabce na dlaň.

„Nemocný není, ale neumí ještě létat. Je to batole.“

A měli v pytli tři štěňata a vrabce.

Zdeněk Svěrák – Pan Buřtík a pan Špejlička

Hledej v textu a doplň:

Pan Buřtík a pan Špejlička spolu zašli do restaurace _____. Pan Buřtík řekl číšníkovi: „Začněte nosit _____ s _____.“ Pan Špejlička si poručil šálek _____ čaje a jednu _____. Pan Buřtík pil zamilovanou limonádu značky _____. Oba kamarádi se dočetli v novinách, že ve městě _____ zastavil slavný cirkus _____.

Vrabec

Nejlíp je vrabci v hnízdě,
byť bylo jako dlaň –
nedává přednost v jízdě,
neplatí žádnou daň.

Nepotřebuje drobné,
s lumpy se nestýká,
když může, tak si zobne,
a jinak – cvrliká.

Jiří Dědeček – Šli červotoči do houslí

Pan Buřtík a pan Špejlička si pořídili vrabce. A co ty? Jak znáš ptáky? Podtrhni červeně ptáky stálé a modře ptáky stěhovavé.

vlaštovka

sýkora

čáp

vrabec

špaček

kos

orel

sýček

holub

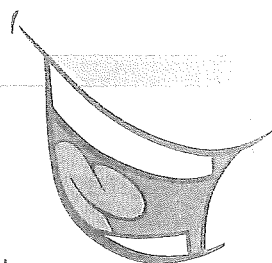
jiřička

2. TŘÍDA ČJ TL 5

Já mám mezi zvířátky spoustu kamarádů a vůbec nám nevadí, že jsme každý jiný. Určitě to tak máte mezi sebou, milá koťata, i vy. Někdo je hubený, někdo tlustý, někdo vysoký a jiný malý, další nosí brýle a jiný má nos samou pihu... Důležité je, že si vzájemně pomáháme a vždycky se můžeme jeden na druhého spolehnout. Stejně jako pan Buřtík a pan Špejlička.

Jak se ti dva seznámili

Když se pan Buřtík a pan Špejlička poprvé setkali, dali se do smíchu.

„Nic ve zlém, pane,” řekl pan Špejlička, „ale čemu se tak zvesela smějete?”

„Já se směju nám dvěma,” odpověděl pan Buřtík.

„Já se také směju nám dvěma!” zvolal pan Špejlička. „My vypadáme, co? Jeden jako sud a druhý jako tyčka.”

Poněvadž se jim nechtělo do loučení, když se sotva seznámili, zašli spolu do restaurace Rozmarýnka. Pan Buřtík řekl číšníkovi: „Začněte nosit tlačenko s chlebem.”

Pan Špejlička si poručil šálek lipového čaje a jednu sušenku.

„Něco mi říká,” naklonil se k panu Buřtíkovi, „že my dva bychom se měli stát kamarády.”

„Já si to myslím také,” řekl pan Buřtík a odstrčil dvanáctý talíř s několika slupičkami od tlačanky.

Rozhodli se, že si na nové přátelství připijí. Pan Špejlička lipovým čajem a jeho kamarád zamilovanou limonádou značky Bublínka. Potom dostal pan Špejlička skvělý nápad.

„Právě tady čtu v novinách,” povídá, „že ve městě Žatci zastavil slavný cirkus Evropa. Co kdybychom zkusili štěstí jako směšná dvojice neboli komické duo?”

„Myslíte, že bychom to svedli?” váhal pan Buřtík.

Ale to už pan Špejlička platil útratu a divoce mávaje svými tenkýma ručičkami prohlašoval:

„My dva? Cha! My se jen postavíme vedle sebe a nikdo se smíchy neudrží!”

A skutečně – koho cestou k nádraží potkali, ten se na ně usmíval. Pouze jeden člověk se neusmíval. Na zádech nesl pytel a v něm se něco hýbalo.